Quaresma - Tercer diumenge

Per Administrador el dg., 08/03/2015 - 09:00

Ez 20,1-17
1Co 1,22-25
Jn 2,13-25

1. Jesús Indignat Jesús indignat davant la profanació del Temple. Nosaltres indignats davant la profanació de la persona humana, el més preuat Temple de Déu. “Profanació” de mil modes, entre els quals la “crisi” que, no saps massa com, però que sempre paguen els “petits”. Quedem ben sorpresos que el bon Jesús ens ensenyi la “indignació” com a virtut. El Senyor “salta” quan algú tritura la Utopia de Déu, la Utopia del Regne, ni que siguin els benemèrits sacerdots del Temple del Pare. A nosaltres ens agradaria veure un Jesús de pau, no un Jesús amb el fuet a les mans amb força i tirant a terra les taules dels comerciants i dels agents de banca que canvien la moneda. “El zel del Temple em consumeix”, un Jesús consumit, cremat, fins a agafar el fuet. La contemplació d’aquest “misteri de la Indignació del Senyor” ens obliga a no acaramel·lar Jesús ni el seu missatge del Regne. Convindria entrar a l’íntim del Cor de Jesús i veure les seves palpitacions. Convindria entrar a la història de l’espiritualitat i veure’n els accents. Però abans hem de constatar que la contemplació de Jesús del "contemplatiu" Joan posa aquest episodi, no a l'inici de la setmana Santa, tal com fan els evangelis sinòptics, sinó al principi de l'Evangeli, fent-ne un text programàtic. En efecte, després de les belles escenes de Jesús al Jordà i de la crida als deixebles, l'evangelista contempla Jesús a Canà on la seva mare Maria l’impel·leix a realitzar, abans d'hora!, el seu "primer" signe. Després d'aquest gest previ, ple d'amabilitat envers uns joves esposos, arriba el que el lector entén que hauria d'haver estat el "primer" signe: els fets del Temple. Joan fa contemplar un primer rostre de Jesús amable, festiu, que crea l'alegria en un convit de noces a punt de desembocar en el fracàs. Però de seguida ens obliga a posar "serietat" davant un món (alhora eclesiàstic, econòmic, civil) que ha estat manipulador. Joan posa com a programàtic un relat que parla de la "seriositat de la vida". El Jesús amable de Cana i el Jesús indignat del Temple seran (inseparables els dos) el text programàtic que ens faci entendre la vida de Jesús. **2. Els drets de Déu i els drets de l'Home.** Al llarg de la història d'Israel corren dos tarannàs religiosos. D'una banda, el dels preocupats pels "drets" de Déu (del seu Temple, del culte i imatges, dels sacrificis, les normes i tradicions religioses...). De l'altra, el tarannà d'aquells que van preocupats pels drets de la persona humana, la més autèntica imatge de Déu. És un llarg diàleg en l'Antic Testament entre les espiritualitats que pouen del Levític i les que s’inspiren en els Profetes. Sant Ireneu de Lió, ben aviat en el cristianisme, entra també en aquest diàleg espiritual amb la seva coneguda frase: "La glòria de Déu és que l'home visqui. I la vida de l'home és la glòria de Déu". Els sacerdots del Temple estan preocupats per l'esplendor del culte, per la “glòria de Déu”, perquè els fidels puguin procurar-se les ofrenes pures per al sacrifici...; fins i tot els Sacerdots han de procurar taules que canviïn la moneda impura romana, estrangera... per una moneda pura, no sigui que, en comprar l'animal per a la ofrena, quedi impur a causa dels diners impurs de l’intercanvi. Tot plegat ha anat fent que el Temple es converteixi en una empresa econòmica amb els seus múltiples llocs de venda, amb grans beneficis..., i controlat pels responsables del Santuari. L'Evangeli de Joan ens mostra un Jesús no solament contrariat perquè la manipulació de Déu ha anat entrant lentament i colant-se enmig de rituals inicialment bons, sinó profundament indignat, fins a recollir cordes per construir un flagell amb el qual enderrocar les parades de venda i canvi. El místic evangelista Joan, el que contempla les essències més altes de la divinitat del Senyor, pretén que avui el contemplem enfurit, encara que la nostra sensibilitat es vegi ferida. Els garants del Temple de Déu, emparats en els "drets de Déu", estan muntant estructures econòmiques (el Temple és la major estructura econòmica de Jerusalem) per a les quals l'autèntica imatge de Déu, "l'home vivent", és secundària, queda de costat. Tot l'evangeli ens mostrarà que per Jesús "la glòria de Déu és que l'home visqui", que pugui viure la seva humanitat en plenitud. I tot l’evangeli ens mostrarà que aquest estil li portarà la mort. **3. On és Déu?** Amb "els drets de Déu en mà" han maltractat el Déu del Temple, i el "zel" del Senyor s'ha manifestat públicament en la seva indignació. On és Déu? Ja no al Temple...! Quan els deixebles del Senyor, ens diu Joan, recordin més tard aquesta escena, confessaran que l'autèntic Temple és el mateix Senyor Jesús crucificat, en qui es recapitulen tots els crucificats dels nostres mons. La contemplació de l'evangeli d'avui ens impulsa a reflexionar que una fe que no té a les seves bases la justícia, és una fe que provoca la indignació del Senyor. I que la justícia que no està amarada de gratuïtat, amabilitat, de fondària... pot esdevenir eixorca. Aquest Temple nou, proclama un món nou de pau, creativitat, solidaritat, del qual Jesús és el Bon Pastor, el camí, la veritat i la vida... És el que diu la segona part de la frase de St. Ireneu: “la vida de l’home és la glòria de Déu”. Allò que plenifica fondament la persona humana és la sintonia amb Déu, font d’aigua viva, com comprengué la Samaritana en el seu diàleg amb Jesús.

ETIQUETES
INDIGNACIÓ TEMPLE GLÒRIA DE DÉU DRETS